

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

Története éppen ez történetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként az történet ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztény nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a ránk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltónk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Isten keresztény

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyógyánál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazágtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az Isten mondta: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael székerei és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jézabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltével, hűségese szolgálat utján halálra betegséggel esett. Kicsit másságot kárpézelnék el egy ilyen életmű végén. Ha ránk lenne bízva, máss sorsot adnánk Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Péter apostol azt mondja: "Mert kézzel látnunk senki sem állhat meg, és senki sem halhat meg: Mert ha élünk, az élnak élünk; ha meghalunk, az élnak halunk meg. Azért akarjuk, akár halunk, az élnak vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról fellelmetes, de Krisztus kézzelében másságot tekinthetünk rá. Jézus halála elvette annak fellelmetességét. Matthew Henry írja: "Ének a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábait a szárra tenni."

Az idős

prófétáta ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáta volt a nemzet legnagyobb vándorlása. Isten napjainkban ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyezetünk jásáta és vándorlása Isten prófétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más birodalom kivetői vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életére, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülése erre a vándorlásra lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végeznünk - nem teltünk hiába. Elizeus életbe mutatja azt az igazságot, amit a Páldabeszédek kinyilvánítanak: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Páld 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk legyen a világunkon, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kőnővel találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sárgeti, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ájt, de ott a keze az ifjú királyán. A kőnővel ájtalt a felhatalmazást továbbtja. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szálljon szembe az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom ájmagában nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bálc Salamon a kővetkezőt mondja: "Nincs bálc, és nincs ártelem, és nincs tanács az á ellen. Készen áll a átközvetnek napjára; de az á a megtartás!" (Páld 21:30-31).

Elizeus ájra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros faldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napégleges győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisülését. Joás azonban nehezen akarja ájtvenni ezt a ájt. Ágy áll ott előttünk, amint folszegen tartja a nyilakat, mint egy szögyellős tődzser, aki egy áreg, szenilis ember hábortjának próbál eleget tenni. A ártetből kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kőnővel gyakorlat közben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi ájt a ázet, ami mág most is ott van a haldoklás prófétáta szemeiben? Ez egy valóságos háború utánsa volt. Elizeus próbálta lejtani a ávt. Az egyik oka az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos ájtnak árezte. Tá gyermeteg egy racionálisan gondolkodás, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros faldbe kilőtt nyilak és a kősből győzelem kőzettt.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbbször erőltlen az imaletünk. Hacsak nem vagyunk katasztrófában, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményez. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az imádságunk mellé borulva elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Törvényszerűen vagyunk kitalálni a teremtésünket, mert nevelésnek tűnik, hogy az ott elmondott szavak valójában átalakítják a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a hitetlenség és a hitetlenség útján. Egyes imádságok gyors változást kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a változásival. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a változásában. A fázissal való változás eleve kudarcra van kitalálva.

Jézus a

százezeréves történelem legnagyobb, a számunkra is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangéliuma feljegyezi Jézus népszerűsítését. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást káromolni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az állítás: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtött magára, rójuk vetve kezét. És csodáikozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi népesség, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszólaló szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvársok korlátozzák Isten hatalmát. Jóhis nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Jóhis igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt káromolta a bethesdai betegről: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - káromolta a vakot a jerikói óton. Legtöbbbször azért nincs, mert nem értjük. A Szentlélek olyan mértékben tárt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használjuk

az erőnket, akkor az nem fogunk. Az újabb és újabb tapasztalatok erősítik, lelkesítik bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Jóhis nem lőtte ki az egész társat, hanem hátról támadta és utána abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy társat, mindet használjunk. Az ima fegyvere nem csak a személyes kérés, hanem a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kőrjük Istent, lehetőséget adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tegyen leletünkben és mások leletében, a világ leletében. Tanuljunk meg kőrni és kitalálni a kérésben. Ne adjuk fel hátról támadás útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán munka, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legközelebb azt mondod: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőségek kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlítan ájldájt hagyhatunk magunk utájn, amikor elmegyánk

â€žAzután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázás csapatok pedig az országra tártak a kávetkező esztendőben. És tárt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sárjába; de a mint odajutott és hozzárt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett és lábaira állott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

Áletadás szolgálata nem fejeződt be a halálával. Ahogy egy év múlva a csontjai mellé prátáltak helyezni valakit, Áletre kelt. Kálálás, egyedülálló tárt. Csupán egy szemly Álet ezen a földön, akivel ez megtárt. Mát evangéliuma feljegyz, hogy Jézus Krisztus halálakor a sár megnyltak és sok elhunyt szent feltámadt. Csupán Elizeus kiválsága volt, hogy ebben is a Megváltás előképe legyen.

Meg vagyok

gyözödv, hogy ez az eset májt is elmond nekünk. Arrá is beszál, hogy Elizeus Áletadás szolgálata nem fejeződt be a halálával. Mivel megszentelt Áletet Álet, mág halála után is ájldásos befolyással volt az emberekre. Nem a kázkori ereklyetisztelet megalapozására van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor Jézus, Páter vagy Pál ruhájának Árintése gyűlást hozott. Hanem hangosan beszál arról, hogy bír a práta meghalt, de Akit kápviselet, az Álet. Áol az Ásr, Áos Ó az Áedváz-tól Joás sárjása nem egy valáságos vesztégnék szált, hanem a saját hitelenségének. Isten nyilvánvalóvái tette, hogy Elizeus halála után is van hatalma a kármányek megváltoztatására, a kázbelpákre, a helyreállására. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Áos lelkesedéssel.

Isten ma is

Álet! Kápes arra, hogy az Áitadott Álet gyálcseit messze továbbnyátsa szolgál ÁletnÁlet. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx Áráksége is tálÁlet a maga korát - Áos megfertözték a világot istentagadás ájzadásuk hamis rendszerével. A Jelenések kányában azonban Jézus Krisztus Ágy tesz bizonyágot magájrá: â€žNe félj; Áon vagyok az Első Áos az Áolő: pedig halott valék, Áos Á-me Álek ÁrákkÁn ÁrákkÁ Ámen, Áos nálam vannak a pokolnak Áos a halálnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Ázenete Áos szolgálata nem halt meg vele, Ágy Áttáróink szolgálata, Árásai ma is ájldásos befolyást Árasztanak a világra. Ágy Isten mai szolgálának befolyása, amelyet nem maguktá, hanem Jézus Krisztustá kávetenek, szintén ÁrákÁvÁnyú eredmÁnyt szerezhet.

Vegyük

páldájának Elizeus ÁletÁlet Áos halálájt! Májt lett-e a viláig azÁrt, mert megszálÁlet? Megváltoztak-e a dolgok kárálÁtted, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratánál? A viláig nagy ÁllamfÁrfiai, filozáfusai rág letúntek, de Jézus Krisztus ma is Álet. Ó az Első Áos az Utolsá. Azt mondja, hogy nála van a hatalom az Álet Áos a halál felett. Nála van a hatalom az Árák Álet felett! Ha Álet

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldozatát. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András